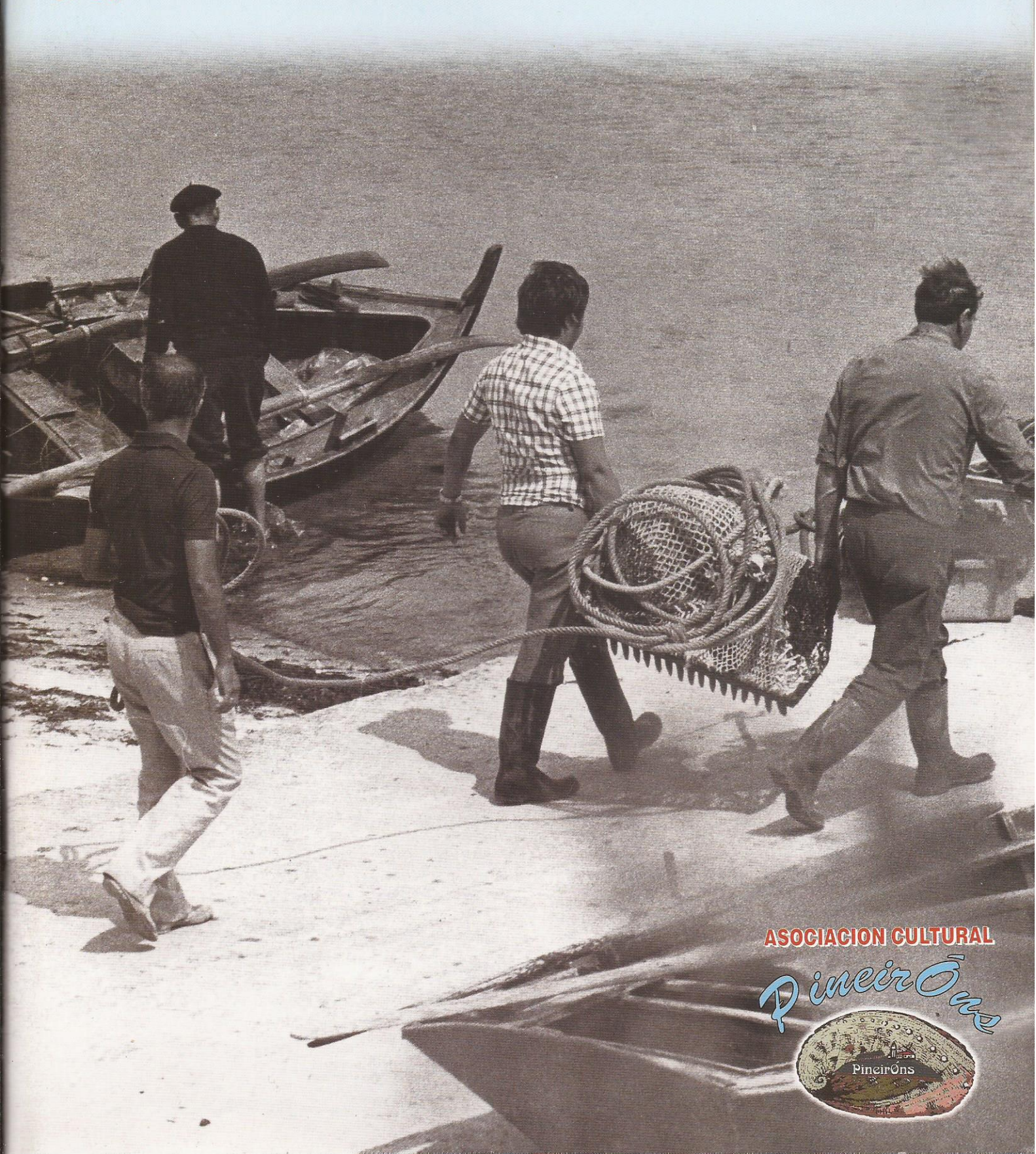

A UNIOS

Nº 20

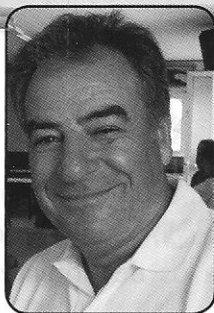
MAIO 2015

ASOCIACION CULTURAL

Pineiróns

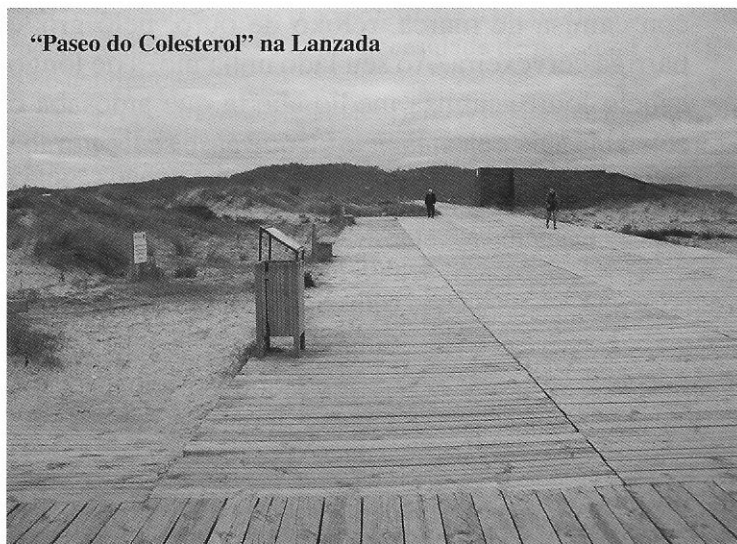

OS PASEOS DO GROVE

Por: José Taboada García

O paseo máis importante do Grove é o vulgarmente coñecido como o “Paseo do Colesterol”. Atópase na Lanzada paralelo á praia e feito de táboas. Debido ao éxito que tivo, alongouse cara a San Vicente.

“Paseo do Colesterol” na Lanzada

Este paseo é a diario usado por Camilo, un veciño do municipio que xa pasa dos noventa, ao que a cheminea funciónlle moi ben, debe ser porque a leva sempre protexida por unha gorra vasca. As pernas xa é outra historia, e para andar axúdase dun bastón.

Todo empezou cando a filla máis nova se empeñou en que tiña que ir ao médico.

- Papá, tes que ir ao médico!
- Para que vou ir, se non me doe nada.
- Ben, nunca se sabe, pero mellor é que vaías!

E así, un día e outro e outro, ata que o vello foi a ver ao Galeno.

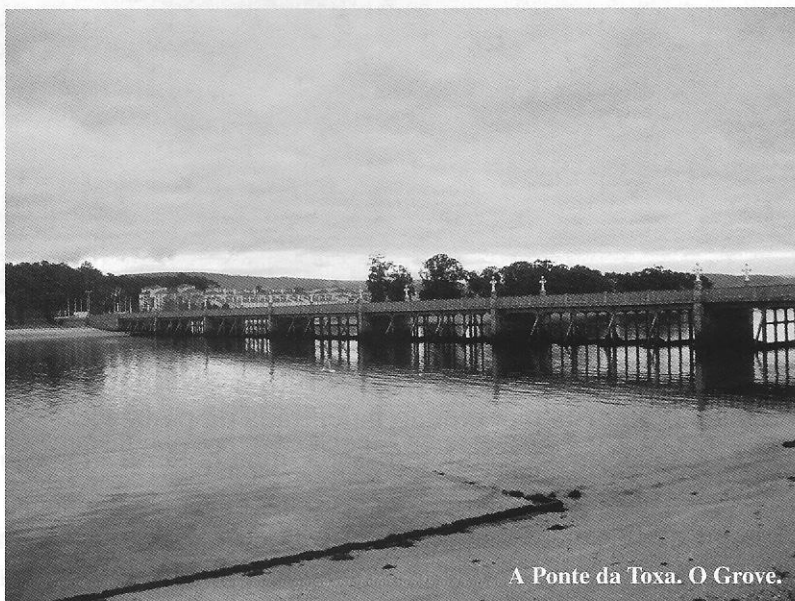
O médico mandouno sentar e preguntoulle que tiña, ao que lle respondeu que non tiña nada, que todo era cousa da filla que se empeñara que tiña que ir á consulta.

- Algo terá? – Dixo o médico.
- Si, teño o mal dos anos e vostede sabe que para iso non hai pastillas.
- Cantos anos ten?
- Moitos!
- Moitos, cantos son?
- Non lle sei, para iso non fai falta levar a conta, non se perde ningún.
- Vamos a ver a tensión – dixo o doutor esbozando un sorriso. Está un pouco alta! Vai tomar unha pastilla destas ao día e andar unha hora ou dúas.

Como cambiou o conto! Antes ía un vello ao médico e mandáballe repouso, vida tranquila, un paseíño, non excederse,... Agora ponos a andar xa de mañá, así o vello chega a casa canso, come, durme e afórrase unha consulta.

Camilo aínda recibe piropos dos veciños:

- Con noventa e ten todo o sentido! – Di María, “A Xarda”
- Se os ten é porque non o gastou! – Respóndelle Maruxa “A Lercha”.

A Ponte da Toxa. O Grove.

Cando se atopa con Moncho nos bancos do concello, sempre mantén conversas dos vellos tempos:

- Lémbreste cando eramos novos, e despois de vir do amor de pago, aínda cumpríamos na casa. E agora nada! - Dille Moncho.
- Serás ti, pois eu lágolle dous diarios.
- Dous diarios!!!
- Si, Diario de Pontevedra e Diario de Arousa, e o As pola parte de atrás.

Con quen se leva ben é con Samuel, o neto, que anda polos vintedous anos. A Samuel comproulle un coche e, como é aínda algo agradecido, lévao a pasear. Ben, o de levalo é un dicir, sóltao no "Paseo do Colesterol" e ao cabo dunha hora, máis ou menos, vaino buscar.

Gran Hotel da Toxa. O Grove

Ata que un día non o puido levar porque tiña vez para o dentista e deixouno na entrada da ponte da Toxa. Quedou de recollelo pasada unha hora ou dúas.

Cando ía chegando ao Gran Hotel xa non camiñaba só, diante del ía un cadelucho con collar.

Un can que non sei de que raza é. Noméano por barrios, para os cataláns son "lulús", para os de Madrid "perritos falderos" e para os de Forcarei "lambekonas".

Logo apareceu un Rolls Royce de cor negro que de limpo e relucente que estaba, parecía que acababa de saír da fábrica. Ao volante ía o *choufer* con viseira azul, pantalón e garabata da mesma cor e camisa azul Celta. Ao lado do condutor un con traxe negro, pelo rapado, gafas de sol e cara de mala hostia. No asento de atrás ía un cincuentón con camisa de marca, reloxo de ouro, pelo gris e barriga cervexeira. Ao seu lado unha moza de longo cabelo louro, camisa medio aberta que amosaba o canal e a saia curta, tan curta, que case se lle miraba a matrícula. A secretaria. Eu non sei porque os ricos

sempre buscan secretarias *cachondas* pois para ese traballo valíalle o mesmo unha fea.

Cando o coche pasou á altura do vello, o cadelucho cruzou e o Rolls pasoulle por encima quedando só unha pel peluda.

Mandou parar o coche, baixouse o cincuentón, meteu a man no peto, sacou mil euros, alongou o brazo cara a Camilo ao mesmo tempo que dicía, en acento estranxeiro:

- O queí!

O vello non dixo nin si nin non, ao mesmo tempo que collía os cartos e os gardaba.

Cando o coche xa se fora dixo:

- O dono así, non sei se

o coñecerá!

Un portugués que pasaba por alí dixo que o can era de plástico.

Dende ese día, Camilo, xa non quixo volver máis ao "Paseo do Colesterol". Dille ao neto que o leve sempre ao "Paseo dos Ricos".